

Συλλογή της Νομολογίας

Υπόθεση C-383/10

Ευρωπαϊκή Επιτροπή
κατά
Βασιλείου του Βελγίου

«Παράβαση κράτους μέλους — Άρθρα 56 ΣΛΕΕ και 63 ΣΛΕΕ — Άρθρα 36 και 40 της Συμφωνίας ΕΟΧ — Φορολογική νομοθεσία — Φορολογική απαλλαγή της οποίας τυγχάνουν αποκλειστικώς οι τόκοι τους οποίους καταβάλλουν οι τράπεζες της ημεδαπής, εξαιρουμένων των τόκων που καταβάλλουν οι εγκατεστημένες στην αλλοδαπή τράπεζες»

Περίληψη — Απόφαση του Δικαστηρίου (πέμπτο τμήμα) της 6ης Ιουνίου 2013

1. *Κράτη μέλη — Διατηρούμενες αρμοδιότητες — Άμεση φορολογία — Υποχρέωση ασκήσεως της αρμοδιότητας αυτής τηρουμένου του δικαίου της Ένωσης*
2. *Ελεύθερη παροχή υπηρεσιών — Περιορισμοί — Φορολογική νομοθεσία — Εθνική νομοθεσία βάσει της οποίας φορολογικής απαλλαγής τυγχάνουν αποκλειστικώς οι τόκοι τους οποίους καταβάλλουν οι τράπεζες της ημεδαπής, εξαιρουμένων των τόκων που καταβάλλουν οι εγκατεστημένες στην αλλοδαπή τράπεζες — Δικαιολόγηση αντλούμενη από την ανάγκη να διασφαλισθεί η αποτελεσματικότητα των φορολογικών ελέγχων — Ανεπάρκεια των μηχανισμών συνεργασίας σε επίπεδο δικαίου της Ένωσης — Γενικού χαρακτήρα τεκμήριο περί φοροαποφυγής ή φοροδιαφυγής — Δεν επιτρέπεται*

(Άρθρο 56 ΣΛΕΕ· Συμφωνία ΕΟΧ, άρθρο 36· οδηγία 77/799 του Συμβουλίου)

1. Βλ. το κείμενο της αποφάσεως.

(βλ. σκέψη 40)

2. Κράτος μέλος το οποίο θεσπίζει και διατηρεί σε ισχύ καθεστώς βάσει του οποίου επιβάλλεται στους τόκους τους οποίους καταβάλλουν οι μη εγκατεστημένες στην ημεδαπή τράπεζες φορολόγηση ενέχουσα δυσμενή διάκριση, η οποία οφείλεται στην εφαρμογή φορολογικής απαλλαγής αποκλειστικώς στην περίπτωση των τόκων που καταβάλλουν οι εγκατεστημένες στην ημεδαπή τράπεζες, παραβαίνει τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 56 ΣΛΕΕ και από το άρθρο 36 της Συμφωνίας για τον Ευρωπαϊκό Οικονομικό Χώρο.

Εθνική νομοθεσία με την οποία θεσπίζεται διαφορετικό φορολογικό καθεστώς για τους τόκους από κατάθεση ταμειυτηρίου αναλόγως του αν καταβάλλονται από τράπεζες εγκατεστημένες στην ημεδαπή ή όχι παρακωλύει την ελεύθερη παροχή υπηρεσιών. Έχει ως αποτέλεσμα να αποτρέπει τους κατοίκους του συγκεκριμένου κράτους μέλους να προσφεύγουν στις υπηρεσίες τραπεζών εγκατεστημένων σε άλλα κράτη μέλη και να ανοίγουν ή να διατηρούν λογαριασμούς ταμειυτηρίου σε τράπεζες που δεν είναι εγκατεστημένες στο κράτος μέλος κατοικίας τους. Φορολογικό καθεστώς το οποίο παρακωλύει την ελεύθερη παροχή υπηρεσιών μπορεί να δικαιολογείται από την ανάγκη να διασφαλισθεί η αποτελεσματικότητα των φορολογικών ελέγχων, καθώς και από την καταπολέμηση της

φοροδιαφυγής και της φοροαποφυγής, εφόσον τηρείται η αρχή της αναλογικότητας, δηλαδή εφόσον το φορολογικό καθεστώς αυτό είναι κατάλληλο για την επίτευξη του επιδιωκόμενου με αυτό σκοπού και δεν υπερβαίνει το αναγκαίο μέτρο για την επίτευξή του.

Ωστόσο, δικαιολόγηση που αντλείται από ανεπάρκεια των μηχανισμών συνεργασίας σε επίπεδο δικαίου της Ένωσης δεν μπορεί να γίνει δεκτή, δεδομένου ότι οι μηχανισμοί τους οποίους προέβλεψε η οδηγία 77/799, περί αμοιβαίας συνδρομής των αρμοδίων αρχών των κρατών μελών στον τομέα των άμεσων φόρων, είναι επαρκείς για να καθίσταται δυνατός ο εκ μέρους κράτους μέλους έλεγχος των δηλώσεων των φορολογουμένων ως προς τα εισοδήματα που πραγματοποίησαν σε άλλο κράτος μέλος. Οι δυσχέρειες που διαπιστώνονται ενδεχομένως κατά τη συλλογή των αναγκαίων στοιχείων ή οι πλημμέλειες που ενδέχεται να ανακύψουν κατά τη συνεργασία μεταξύ των φορολογικών αρχών τους δεν δικαιολογούν τον περιορισμό των θεμελιωδών ελευθεριών που κατοχυρώνει η Συνθήκη. Πράγματι, ουδόλως απαγορεύεται στις οικείες φορολογικές αρχές να απαιτούν από τον φορολογούμενο τις αποδείξεις που κρίνουν αναγκαίες για την ορθή βεβαίωση των οικείων φόρων και, ενδεχομένως, να αρνούνται να χορηγήσουν την αιτηθείσα απαλλαγή σε περίπτωση μη προσκομίσεως των αποδείξεων αυτών.

Επιπλέον, η δικαιολόγηση που αντλείται από τον κίνδυνο διπλής απαλλαγής και, συνεπώς, εμμέσως, από τη δικαιολόγηση βάσει των σκοπών της καταπολεμήσεως της φοροδιαφυγής και της φοροαποφυγής γίνεται δεκτή μόνον εφόσον στοχεύει τις αμιγώς τεχνητές μεθοδεύσεις που σκοπούν στην καταστρατήγηση του φορολογικού νόμου, στοιχείο που αποκλείει οποιοδήποτε γενικό τεκμήριο περί φοροδιαφυγής. Ως εκ τούτου, γενικού χαρακτήρα τεκμήριο περί φοροαποφυγής ή φοροδιαφυγής δεν αρκεί για να δικαιολογήσει φορολογικό μέτρο που αντιβαίνει στους σκοπούς της Συνθήκης.

(βλ. σκέψεις 44, 45, 47, 49, 51-54, 61, 64, 75 και διατακτ.)